

Едно мя само замути,
 Хо́да ми послѣ поскрати:
 Стомахъ ми смѣтно зачурка;
 Малка бѣ грыжя гладнува!
 Таржика празенъ не носяхъ;
 Отъ него веднажъ закусихъ,
 Жя́дь мя само бореше,
 Гърло ми устни сушеше.
 Тука ся тамо озъртахъ,
 За изворъ нейдѣ погледвахъ;
 Повторомъ пакъ ся запотихъ,
 Дрохло ся отъ жя́дь разслабихъ.
 Най-сетнѣ отдалечъ съгледяхъ,
 Една морава красива;
 Опытность имахъ, познавахъ:
 Тамо безъ вода не бива.
 Малко по-сетнѣ наближихъ,
 И яворъ високъ разпознахъ:
 Още по-сетнѣ пакъ ся удивихъ,
 Погледди кат' си опжнахъ.
 Чюдна то бѣше картина,
 Съсь райска хубость дарима:
 Прѣкрасно мѣсто тамъ бѣше,
 Дивно природа красеше.
 Срѣдъ тая височка планинка,
 Буйната онѣзъ морава; —
 На една пріятна стръмнинка,
 По край цвѣтна джбрана.
 До явора разцвѣтенъ,
 Гордо и чюдно расклоненъ,
 Два ми бистри извори: